

ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ-သိပ္ပံ)

နိဂုံးမရှိသောချစ်ရက်များ

၇၅ ၁၈၀၀ ၆၆ ၆

‘စိုးရေ...

မုတ်သုံလေက ချွေလိုက်တဲ့ မိုးရေစက်လေးတွေကြောင့်...

ရွက်စိမ်းလေးတွေ...

ပွင့်ငုံပန်းလေးတွေ...

ရောင်စုံပန်းလေးတွေဟာ...

ဒီမိုး ဒီလေ အောက်မှာ ...

ခုန်လို့ ... မြူးလို့ ... ရွှင်လို့ ... လန်းလို့ ပါ စိုး...။

ဆည်းဆာဦးရဲ့ ပန်းရင့်ရောင်တိမ်လှိုင်းအောက်မှာ ..

အိပ်တန်းအပြန်လမ်းရဲ့ ငှက်တောင်ပံကလေးတွေဟာလည်း အားမ
န်ပြည့်စွာနဲ့ ခရီးနှင်နေကြပါတယ်။

မြစ်ထဲ ချောင်းထဲက ငါးကလေးတွေကျတော့....

အို....

ကူးလို့ ... မြူးလို့ ...။

ဒါဟာ သူ့နေရာနဲ့ သူ...

သူ့သဘာဝနဲ့ သူမို့...

အံဝင်ခွင်ကျစွာ လောကကို အလှဆင်နေကြတယ်ပေါ့ စိုးရယ်...

တကယ်လို့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေသာ...

အို... ပန်းပွင့်လေးတွေက အပြစ်မဲ့လွန်းပါတယ်လေ. ပြီးတော့သူတို့
က သက်မဲ့...

မနှိုင်းချင်ဘူး...

ဆိုပါစို့ စိုးရယ်...

ငါးကလေးတစ်ကောင်သာ သဲသောင်ပြင်မှာ တင်ထားလိုက်မယ်ဆို
ရင်...

ဖျပ်ဖျပ်လူးအပူဒဏ်တွေကို အလူးအလဲ ခံစားရင်း သေဆုံးသွားရမှာ
နော်...

ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ကိုလည်း ရေထဲမှာ နစ်ကျစေမယ်ဆိုရင် သ
ဘာဝမဟုတ်တဲ့ နေရာမို့ မွန်းနစ် ကျပ်သပ်သိပ်သွာ ဘဝဆုံးရှုံးရမှာ ပေါ့
။

တို့ အဖြစ်က ငှက်ကလေး ရေနစ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး စိုး...

ငါးကလေး စတေးခံရပုံမျိုး။

နေရာမှန်မှာ မနေရတော့...

ပရိဒေဝ သောက အပူဒဏ်တွေကို ဖျပ်ဖျပ်လူးခံစားရင်း ဘဝဆုံးရမ
ယ့် အဖြစ်မျိုးပါ စိုးရေ...

တို့ ဘဝဟာလေ...

နှင်းပွင့်လေးတွေ ပေါ်မှာ ရှိရှိ....

ကန္တာရ အပူမြေမှာ ရောက်နေနေ...

တို့ ရင်ထဲက နှလုံးခုန်နေသမျှ စိုး ပြောသလို... စိုးကိုလေ...

‘နိဂုံးမရှိသော ချစ်ရက်များ’ နဲ့ ...

ချစ်နေမယ့်သူဟာ ‘စိုးရဲ့ စိမ့်’ ပါကွယ်’

ဪ...တို့ များ အရွယ်မညောင်းခင် ငယ်ပေါင်း ကလေးတွေ တုန်း
ကများ ...

အခန်း (၁)

‘တူးတူးမာ’ ကျောင်းတက်သည့် နေ့ကလောက် ‘စိုးထိုက်’ရော ‘စိမ့်စမ်းအေး’ ပါ စိတ်ညစ်ရသည့်နေ့မျိုး မရှိခဲ့ဖူးသေး။

‘တူးမာ ... နင် မတိတ်ဘူးလား။ လမ်းမလယ်မှာ နင် တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့မှာ ’

‘မတိတ်ဘူး။ ဘာလို့ တိတ်ရမှာ လဲ ဟင်း...ဟင်း...အား’

‘စိတ်ညစ်လိုက်တာဟယ်။ တူးမာက သိပ်ဒုက္ခပေးတာပဲ’

စိမ့်စမ်းအေး စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိ။ ကိုယ့်အတန်း ကိုယ့်ဆရာမကိုလည်း ကြောက်ရသေးသည် ။ ကျောင်းသို့ စခေါ်လာကတည်းက တဂျီဂျီ သူငယ်တန်းမှာ ဟစ်ငိုနေသည့် အသံက

တစ်ကျောင်းလုံးကြားသည် ။

‘စိမ့်စမ်းအေး... ညီမလေးကို လာချောစမ်း’

သူ့ဆရာမ လာခေါ်၍ တူးမာကိုခေါ်ထုတ်ပြီးကတည်းက အတန်းတွင်း ပြန်မဝင်တော့။ စိမ့်စမ်းအေးလည်း မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသဖြင့် စိုးထိုက် ပြေးလာခဲ့ရသည် ။

ကျောင်းပြင် လမ်းလယ်လို့ ဆွဲခေါ်လာကြတော့လည်း မနိုင်မနင်း။

အတန်းထဲလည်း ပြန်ဝင်ခိုင်း၍ မရ။

အိမ်သို့လည်း မပြန်ပါ။

ဟု လမ်းလယ်မှာ တူးမာတို့ ထွန့်ထွန့်လူး ငိုတော့သည် ။

‘မိစိမ့်ရာ နင်ကလည်း ကလေးကို စိတ်ရှည်စမ်းပါ။ လာ... ညီမလေး... လာ’

လေးတန်းကျောင်းသား စိုးထိုက်က တူးမာကို ချီလိုက်သည် ။

‘ကဲ... မိစိမ့် တို့ ဒီနေ့ ကျောင်းတက်လို့ ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ။ နင့်လွယ်အိတ်ရော ငါ့လွယ်အိတ်ပါ သွားယူခဲ့။ ခွင့်လည်း တိုင်ခဲ့။ တို့ပြန်ကြမှ’

‘အေး အေး’

သည် စကားကြားတော့ တူးမာတို့ တစ်စခန်းထပြန်သည် ။

‘မပြန်ဘူး အိမ်မပြန်ဘူးမယူနဲ့’

‘တူးမာနော် နင်ပဲ ကျောင်းမတက်ဘူးဆိုလို့ ပြန်ရမှာ ။ တစ်ကျောင်းလုံးကိုနင့်အသံချည့်ပဲ ကြွက်ကြွက်ညံလို့ ။ ငါလုပ်လိုက်ရရင်’

‘မိမိမ့်ကလည်း ဟယ်... အရေးထဲ သွား... ငါချောထားလိုက်မယ်’

ကျောင်းတွင်းသို့ စိမ့်စမ်းအေးဝင်လာတော့ မျက်ရည်ဝဲမိသည် ။
အိမ်ပြန်တော့မည်ဟု လည်း ဆရာမကို မရဲတရဲ စွန့်၍ ပြောရမည်။ တစ်
နေ့လည်း ကျောင်းပျက်ရဦးမည်။

‘ဒီလောက်ဆိုးတော့ တခြားကလေးတွေအတွက်လည်း အနှောင့်အ
ယှက်ဖြစ်ပါတယ်။ ပြန်ပို့လိုက်။ မောင်စိုးထိုက် ပါတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ’

စိုးထိုက်နှင့် စိမ့်စမ်းအေးတို့ က တစ်ရပ်ကွက်တည်း အိမ်ချင်းက အ
နီးလေး။ စိုးထိုက်က စိမ့်စမ်းအေးထက် တစ်နှစ်ကြီးသူမို့ လက်ဆွဲ၍ ခေါ်
လာခဲ့သည့်သူ။

ယခုလို မဟုတ်ပါ။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် အတန်းထဲမှာ ထိုင်နေရုံက
လွဲ၍ စိမ့်စမ်းအေး မည်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခမပေး။

မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်လာတော့ စိမ့်စမ်းအေးအားရှိသွားသည် ။ လ
က်ကလေးဆွဲ၍ မုန့်စားတန်း ခေါ်သွားပြီး မုန့်ကျွေးသည် ။ပြီးတော့ အ
တန်းထဲ ပြန်ပို့သည် ။ ကျောင်းဆင်းတော့လည်း အိမ်ရောက်သည် အထိ
လက်တွဲမဖြုတ်မိကြ။

မိမိ ကျောင်းတက်စဉ်က အေးအေးငြိမ်းငြိမ်းလေး နေခဲ့ပါလျက် ယခု
မှ ဒုက္ခပေးသော ညီမလေး တူးမာအတွက် စိမ့်စမ်းအေး ဒေါသထွက်နေ
မိသည် ။

လွယ်အိတ်နှစ်လုံးနှင့် ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်လာသည် အထိ စိုးက
တူးမာကို မနိုင့်တနိုင် ချီထားဆဲ။

တူးမာတို့ ငြိမ်နေပြီ။ မျက်နှာကလည်း ကြည်လို့ ။

‘ကဲ... အိမ်ပြန်ကြမှာ မဟုတ်လား စိုး’

‘ဟင်... မပြန်ဘူး’

‘ဘာမပြန်ဘူးလဲ’

‘ဟုတ်တယ် မိစိမ့်။ ပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အိမ်ပြန်သွားရင် သူ့အတီးခံရမှာ ။ တို့ တစ်နေရာရာ သွားနေပြီး ကျောင်းလွှတ်ချိန်မှာ အိမ်ပြန်ကြမှ ဖြစ်မယ်’

‘တစ်နေ့လုံး ဘယ်သွားနေမှာ လဲ မေမေ ဆူလိမ့်မယ်’

‘လာပါဟာ... ဒီလိုပဲပေါ့’

စိုးထိုက်သည် တူးမာကို ချီရာမှ ချလိုက်ပြီး လက်ကလေးဆွဲလျက် ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသည် ။

စိုးထက် ပခုံးမှာ တူးမာ၏ လွယ်အိတ်ကလေး။

စိမ့်စမ်းအေးပခုံးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ လွယ်အိတ်နှစ်လုံး။

‘စိုး...’

သူက လှည့်ကြည့်ပြီး

‘ဟာ နင့်မှာ လွယ်အိတ်နှစ်လုံးတောင်။ ပေး... ပေး ငါ့ကို’

‘အဲဒါက အသာထားစမ်းပါ။ ငါ ဘယ်မှ မသွားချင်ဘူး။ အိမ်ပဲပြန်မယ်’

စိုးထိုက်က တွေဝေသွားသည် ။ ‘အိမ်’ ဆိုသဖြင့် တူးမာ မျက်နှာလေး မဲ့သွားပြန်သည် ။

‘တူးမာအပြစ်က ငါတို့ အပြစ်ဖြစ်သွားမယ် စိုးရဲ့ ။ ငါ

ကျောင်းပြေးမဖြစ်ချင်ဘူး’

‘ဒါကြောင့်လည်း အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လိမ္မာတယ်လို့ နင့်ကို ချီးကျူးကြတာပဲ မိမိမို့။ အေးပါလေ... အိမ်ပဲပြန်ကြတာပေါ့’

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း... အိမ်မပြန်ဘူး’

‘အိမ်မပြန်ချင်လာ... ကျောင်းပြန်သွားမယ်’

စိမ့်စိမ်းအေးက တူးမာလက်ကိုဆွဲပြီး ဟောက်သည် ။

‘ကျောင်းလည်း ပြန်ချင်ဘူး’

တူးမာ ငိုပြန်သည် ။

‘နေစမ်းပါ မိမိမို့ရယ်။ အလကား ညီမလေး..လာ တို့ လမ်းလျှောက်ရင်း မုန့်သည် တွေ့ရင် ဝယ်စားမယ်နော်’

ငိုမဲ့မဲ့ ပေကပ်ကပ်နှင့် လျှောက်လာသော တူးမာကိုတွဲလျက် အိမ်သို့ ခြေလျင် ပြန်ခဲ့ကြသည် ။

အိမ်မှ ကျောင်းသို့ ကားနဲ့ လာရသော်လည်း မဝေးလှ။ စိမ့်စိမ်းအေး မပြန်တတ်သော်လည်း စိုးက လူလည်မို့ သူခေါ်ရာ လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ ပြန်ခဲ့ကြရသည် ။

‘ညီမလေး ရေခဲချောင်းစားမလားဒ

‘အင်း စားမယ်’

ရေခဲချောင်းဖိုးကို စိမ့်စိမ်းအေးက ထုတ်ပေးနှင့်သည် ။ စိုးသည် သူတို့ လောက် မုန့်ဖိုးမရမှန်း စိမ့်စိမ်းအေး သိသည် ။

‘နင်လည်း စားလေ။ ငါ့ဆီမှာ တစ်မတ်ပါပါတယ်’

‘ဟင့်အင်း ငါမစားချင်ဘူး နင်စားပါ’

‘ငါလည်း မစားချင်ပါဘူး’

သူတို့ မစားဖြစ်ကြ။ တူးမာ၏ လက်ထဲမှ ရေခဲချောင်းက လမ်းလျှောက်ရင်းစား၍ စက်လက်ကျသော အရည်များက စေးထန်စွာ ကပ်ပေလေတော့သည်။

‘ဒီမှာ ခဏထိုင်ရအောင် နော် စိုး’

ကုက္ကိုပင်အောက် မြက်ခင်းပြင်တွင် စိမ့်စမ်းအေးက ထိုင်ချလိုက်တော့ တူးမာသည် အစ်မ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ လာထိုင်သည်။

မျက်ရည်စီးကြောင်းများ ဖြင့် ရေခဲချောင်းကို အာရုံစိုက်၍ နှစ်ခြိုက်စွာ စားနေသော တူးမာကို ကြည့်ပြီး စိမ့်စမ်းအေး သနားသွားသည်။

ငါးနှစ်တိတိငယ်သော ညီမဆိုးလေး တူးမာကို စိမ့်စမ်းအေး ချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်ပါသည်။

သည် နေ့လို ဆိုးလွန်းသည့် အခါမျိုးတွင် သာ စိမ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိနေခြင်းပါ။

စိုးထိုက်က သူ့လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စက္ကူစုတ်ကိုထုတ်၍ တူးမာ၏ ပါးစပ်နှင့် လက်မှာ ပေနေသော ရေခဲချောင်းရေများကို သုတ်ဖယ်ပေးရှာသည်။ တူးမာမှာ အစ်မ၏ ပေါင်ပေါ်တွင် မတ်နေရာမှ ပျော့ပျောင်းစွာ ညွတ်ခွေလာသည်။

စိမ့်စမ်းအေးက ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပင်မျက်လုံးများ မှေးစင်း၍ တူးမာ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

‘တစ်ချိန်လုံး ခုန်ပေါက်လူးလိုမှ်ပြီး ငိုခဲ့ရလို့ မောမောနှင့် ချက်ချင်း ကို အိပ်ပျော်သွားပြီနော်’

စိုးထိုက်က ပြုံး၍ ပြောသည်။ ။ စိမ့်စမ်းအေး ရင်ခွင်ထဲတွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသော ချစ်ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး...

‘သနားပါတယ်နော် စိုး’

‘နင် ချစ်လား’

‘ချစ်တာပေါ့ဟ။ ငါ့ညီမလေး ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ’

‘တူးမာ က ဆိုးပေမယ့်သိပ်လည်တာ။ တူးမာကို နောက်မဆူပါနဲ့ ဟာ သနားပါတယ်’

‘အေးပါ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျောင်းတက်ချင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိဘူး’

‘အစမှီပါ နောက်တော့လည်း ပျော်လာမှာ ပေါ့ မိစိမ့်ရာ’

‘ငါ့တုန်းကလည်း ဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဟယ် နင်လက်ဆွဲပြီး အတန်းထဲထည့်ပေးခဲ့တာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ နင်လည်း ဒီတုန်းက ငိုမဲ့မဲ့ပါပဲ’

‘ငါက တူးမာလို ဆိုးလို့ လားလို့ ’

‘နင်က လိမ္မာတာကို’

‘ဒါဖြင့် တူးမာက မိုက်တာပေါ့’

‘မိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဆိုးတာ’

‘ဘာကွာလို့ လဲ’

‘ကွာတော့ကွာတယ်။ တခြားစီတော့ တခြားစီပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါမပြော
တတ်ဘူး’

သရုပ်ခွဲ၍ မရှင်းလင်းတတ်သော လေးတန်းကျောင်းသားလေး စိုး
ထိုက်၏ စကားကို စိမ့်စမ်းအေး စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။

‘ဟယ်တော့... မိုးရွာ လာပြီ’

‘ဟာ ကြည့်စမ်း ချက်ချင်းကြီး သည်း လာပြီ ။ လာ...လာ ဒီနောက်
ဘက်ကို နည်းနည်းရွှေ့ ရော့ ဒါခြုံထား’

ကုက္ကိုပင်စည်နားသို့ တိုးကပ်စေပြီး စိုးထိုက်က သူ့ပုဆိုးလေးကို ခေါင်း
ပေါ်မှ မတင် ချွတ်ယူလိုက်ပြီး တူးမာတို့ ညီအစ်မ ပေါ်သို့ အုပ်ပေးလိုက်
သည် ။ သူ့မှာ ဖြင့် ဘောင်းဘီတို ညစ်ထေးထေးလေးနှင့်သာ။

‘ လာလေ... နင်ပါ ဝင်။ လွယ်အိတ်တွေက အရေးကြီးတယ်’

ကလေးကွင်းပုဆိုးတိုတိုလေးအတွင်းမှာ သုံးယောက်သား မလုံမလဲ
နှင့် ရွဲ့ရွဲ့စိုခဲ့ရသော ...

ထိုနေ့လေးကို...

ကိုစိုးထိုက် နိုင်ငံခြားရောက်သည် အထိ...

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ စိမ့်စမ်းအေး ဖြစ်လာသည် အထိ သူတို့ မမေ့
နိုင်ကြသလို...

လျှို့ဝှက်ကွေ့ဝိုက်ခြင်းများ စွာဖြင့် ဘဝကို ရုန်းကန်ရင်ဆိုင်ရသော
တူးမာသည် လည်း ပြန်လည် မှတ်မိကောင်း မှတ်မိလေမည်သာ...။

အခန်း (၂)

‘ကြီးကြီးတင် ဒီမှာ ငါးရုံခေါင်းပြတ်က သုံးဆယ်သား၊ မုန့်လာဥ နှစ်စီး၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံး၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှစ်ထုပ်နဲ့ ၊ ဆားအစိတ်သား၊ ပိုငွေက နှစ်ကျပ်သုံးဆယ့်ငါးပြား၊ နေဦး သားစာရင်းရေးပြီး ပြန်ပေါင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘အမယ်လေး သားရယ်။ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ ပိုတဲ့ ငွေသာပေး ပြီးရော’

‘ဟာ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မိစိမ့်စမ်း ခဲတံပေးစမ်း’

သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စက္ကူစုတ်ကလေးကို ထုတ်သည် ။ဈေးသည် တစ်ယောက်ထံမှ တောင်း လာပြီး အိမ်တွင် အဆင်သင့်ရေးရန် ရည်ရွယ်လာဟန်ရှိသော စိုး...

ဘောဂဗေဒဒ ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်လို ကျကျနန စာရင်းရေးပြီး စိမ့်စိမ့်အေးတို့ မိခင် ‘ဒေါ်ခင်တင့်’ ထံ အပ်သည် ။

‘ရော့ သား သုံးဆယ့်ငါးပြားယူ’

‘ဟင့်အင်း ကျွန်တော် မယူပါဘူး’

‘ယူပါ သားရဲ့ ’

‘နေပါစေ မေမေ သူက မယူဘူးဆိုရင် မပေးနဲ့ မရဘူး’

‘ဒါဖြင့်လည်း သားရယ်။ ကောက်ညှင်းပေါင်းက သုံးထုပ် ဝယ်ခဲ့ရော

ပေါ့’

‘ရပါတယ် ကျွန်တော် မစားချင်လို့ ’

ဒေါ်ခင်တင့်မှာ ဈေးတောင်းကိုင်ပြီး ဘေးအဖီရှိ မီးဖိုဆောင်အတွင်း သို့ ဝင်သွားခဲ့လေပြီ။

စိမ့်စမ်းအေးက ထမင်းအိုးတစ်လုံးနှင့် ငရုတ်သီးတစ်ဆုံ ထောင်း ထားပေးပြီးသားမို့ သူ့တာဝန်ကျေပြီ။ ညက ဝက်သားဟင်းကို နွေးပြီး ဖေဖေ ရုံးထမင်းဗူးလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပြီးလေပြီ။ သမီးနှစ်ယောက် အတွက်လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ထုပ်စီ စားစရာရှိပြီမို့ ငါးရုံနှင့် မုန့်လာချင် ရေကို အမေ အေးချမ်းစွာ ချက်ပြုတ်ပေတော့မည်။

အမေ့တွင် အစာအိမ်ရောဂါရှိသည် ။ သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ရ ဟု ဆရာဝန်က ပြောထား၍ အမေ လမ်းမထွက်နိုင်ရှာ။ အစာကိုလည်း နုမှ စား၍ ရသည် ။ ဥပမာ ယခု ပေါင်မုန့်လိုမျိုး အမေ ဈေးမသွားနိုင်၍ အရာရာ အားကိုးရသော စိုးက အဝယ်တော်။

ဖေဖေက တစ်ခါတလေ တူးမာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မရှည်ချင်။

မေမေကဖြင့် သိပ်ချစ်သိပ်အလိုလိုက်ပါ၏။ သူ့သမီးထွေးမှ သူ့သမီး လေး။

‘ရော... စိုး’

‘နင် စားပါ’

‘ငါ ကောက်ညှင်းပေါင်းမကြိုက်လှဘူး မိတူးမာမှာ တာလိုက်မှာ ရ တာ။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီဆို အမြဲပဲ ငါ့မုန့်လှစားတယ်’

စိုးထိုက်က ပြုံးပြီး တူးမာကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ခြေဆင်းထိုင်ပြီး

ပေါင်နှစ်လုံးကြားတွင် ရှိနေသော ဗာဒိရွက်ပေါ်မှ ကောက်ညှင်းပေါင်း
ကို အာရုံစိုက်၍ စားနေသည်။ ။

စိမ့်စမ်းအေးက ဖွေးအိနေအောင် ဖြူသလောက် တူးမာက အသား
ညှိလှသည်။ ။ ဂါဝန်ကြားမှ ပေါင်တံလေးများမှာ အမည်းရောက်ဘက်သို့
လှနေသည်။ ။ စိုးထိုက်မှာ ဆိုးလွန်းသော တူးမာလေးကို ချစ်သနားစိ
တ်ဖြင့် ကြည့်နေဆဲ..

‘ဟဲ့ စိုး... စားလေ။ တော်ကြာ ဟိုက ကုန်သွားရင် တို့ ဆီလာလုနေ
ဦးမယ်’

‘နင်ပဲ စားစမ်းပါ’

‘ဒီမနက်စာ နင် ဘာမှ မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘အိမ်ပြန်ရင် ငါ ထမင်းစားရမှာ ပဲ’

‘နင် မစားဘူးလား။ မစားရင် ငါလည်း မစားဘူး။ ရော့ တစ်ဝက်စား

,

အမှန်တော့ စိုးထိုက် ဆာနေပါပြီ ။ ‘မိထွေး’ နှင့်နေရသော
စိုးထိုက်မှာ ယခုလို ကျောင်းပိတ်ရက်မျိုးတွင် မုန့်ဖိုးမရ။ ထမင်းတော့
စောစော စားရသည်။ ။

‘မိစိမ့်ရယ်’

ကောက်ညှင်းပေါင်းထဲမှ အုန်းသီးများကို စိုးထိုက်၏ ကောက်ညှင်း
ပေါင်းပုံထဲသို့ ပို့ပေး၍ စိုးထိုက်က ချစ်သူငယ်ချင်း၏ စေတနာကို ကြည်
နူးကျေနပ်စွာ ခံယူမိသည်။ ။ ဘာမှ ပြန်မပြောတတ်။

စိုးတို့ ငယ်ငယ်က ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်မတ်ဖိုးကလည်း

အများကြီး ရသည် ။ သူတို့ ငဲ့စားနေဆဲ..

‘အင့် တော်ပြီ’

အုန်းသီးနှင့် ပဲများ ရွေးစားပြီး ကောက်ညှင်းချည်းသာ ကျန်သော
ဖက်ကို မ၍ သတို့ နှင့်လာရောသည် ။

‘စားဦးလေ ညီမလေး’

‘ဟင့်အင်း ပဲနဲ့ အုန်းသီးပဲစားမယ်’

စိမ့်စိမ့်အေးပုံပေးထားသော စိုး ဝေစုထဲမှ အုန်းသီးများကို တူးမာက
ဆုပ်ယူစားသည် ။ အုန်းသီးပြောင်တော့ပဲလွန်းစေ့များကိုတစ်လုံးချင်း
နှိုက်ယူစားတော့သည် ။

စိုးမှာ တူးမာ၏ အစာမဲ့ကောက်ညှင်းများကိုသာ စားနေရ၍ စိမ့်စမ်း
အေးက ပြန်ဖြည့်ပေးမိသည် ။

‘စားစမ်းပါ မိစိမ့်ရယ်။ ငါက ဗိုက်ဝရင် ပြီးတာပဲ ညီမလေးကျန်တာ
ငါစားပါ့မယ်။ ရော့..ရော့’

အုန်းသီးနှင့် ပဲစေ့လေးများ ပြန်ထည့်ပေးပြီး တူးမာ၏ ကောက်ညှင်း
ပေါင်းပုကို ပင့်မ၍ သူ့ပါးစပ်နားမှာ ကပ်၍ စားလေ၏။ ပြီးတော့
သူ့အမြန်ထသွားပြီး ဖက်ကို လွှင့်ပစ်သည် ။ အနောက်နားမှာ လက်သွား
ဆေးပါ၏။

‘ယူဦးမလား’

အနားတွင် ထိုင်ကြည့်နေဆဲ တူးမာကို စိမ့်စိမ့်အေးက မေးလိုက်
တော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြသည်

စိမ့်စမ်းအေးက ရှိသမျှ ပဲစေ့လေးများ ရွေးပြီး သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေး

လိုက်သည်။ ။ ကျန်သည့် ကောက်ညှင်းကို ဖက်နှင့်လုံး၍ အိမ်ပြင်သို့ ပစ်
လိုက်ပါ၏။

စိုးထိုက်နှင့် စိမ့်စမ်းအေးတို့ မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ညှာကြသည်။ ။

သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး၏ ချစ်မြတ်နိုးမှုနှင့် သက်ညှာမှုကို ပြိုင်တူ ရ
ယူခံစားရသူက တူးမာ..

‘စိုး မပြန်နဲ့ ဦးနော် သား။ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်။ ညီမလေး တွေနဲ့ က
စားနေဦး’

‘မစားတော့ပါဘူး ကြီးကြီးတင့်ရာ’

‘မပြန်သေးပါဘူး။ မိမိမ့်ရဲ့ ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ထမင်းစားပါဆိုမှ နင့်မိထွေးကဖြင့် နင့်မသထာပဲနဲ့ ’

‘ဟဲ့... ဟဲ့ သမီးကြီး ဒီလို မပြောရဘူးလေ’

‘တကယ် မေမေရဲ့ ။ သူ့ ဖေဖေရှေ့ကျရင်သာ ‘အစိုး’ ‘အစိုး’ နဲ့ ခေါ်
တာ။ နောက်ကွယ်ကျကျွေးလိုက်ရင် အရိုးမှ ’

‘သမီး ဒီလို မပြောရဘူး။ အစိုး ဝမ်းနည်းသွားမှာ ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မရိုက်မနှက်တာပဲ တော်သေးတယ်လို့ အောက်မေ့ရတယ်. မိထွေးဆို
တာ ဒီလိုချည်းပေါ့ကွယ်’

စိုးကို စိမ့်စမ်းအေး ကြည့်လိုက်တော့ မျက်ရည်တွေဝဲလို့ ..

‘အစိုးဝမ်းနည်းသွားမှာ ပေါ့’ ဆိုသော မေမေစကားသည်
မှန်ခဲ့လေပြီ။ သူမိထွေး ‘ဒေါ်ဖိန်ကြည်’ကို မုန်း၍ စိုးဘက်က လိုက်ပြော
မိသော်လည်း ‘ငါ့စိုးပဲ ဝမ်းနည်းရပါလား’ ဟု စိမ့်စမ်းအေး တွေးမိတတ်

လာသည်။ ။

‘မိဘဆီက ရရှိတဲ့ မေတ္တာတရားဆိုတာ ဒီလောကမှာ အဖိုးအတန် ဆုံးအရာပဲ။ အစိုးမှာ မိခင်မရှိပေမယ့် ဖခင်ရှိနေသေးတာပဲကွယ်’

‘ဖေဖေကလည်း ကြီးကြီးရာ’

အစိုးအသံက အားငယ်သံလေးနှင့် တိမ်သွားပြီးမှ စကားဆက်သည်

။

‘အမြဲ သူ့မိန်းမဘက်ကပါ’

စိမ့်စိမ့်အေး၏ မေမေက အစိုး၏ ကျောလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း မျက်နှာနွမ်းသွားသည်။ ။

သူ့မိခင်၏ နက်ရှိုင်းသော ကရုဏာအဓိပ္ပာယ်ကို စိမ့်စမ်းအေး နားမလည်။

ဖခင်တစ်ယောက် ဘယ်လောက်ချစ်သည် ဆိုစေ ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မွေးရသော မိခင်၏ မေတ္တာကို ဘယ်ဖခင်မှ မမီပါဘူးဟု မေမေ အမြဲပြောလေ့ရှိခဲ့သည်။ ။

မိခင်၏ မေတ္တာကွက်လပ် နေရာတွင် မိထွေးက အစားထိုးရောက်လာသဖြင့် စိုး၏ ဘဝကို အလိုလိုနေရင်း စိမ့်စမ်းအေး က သနားလို့ မဆုံးနိုင်။

ထိုကျောင်းပိတ်သည့်နေ့က မေမေ အတင်းခေါ်သဖြင့် စိုး စိမ့်စမ်းအေးတို့ နှင့် အတူ ထမင်းစားဖြစ်သည်။ ။

‘ကိုကိုစိုး.. မပြန်နဲ့ ဦးနော်။ ထမင်းစားပြီးရင် ကစားရအောင်’

‘ဘာလုပ်တမ်းလဲ’

‘ဂေါ်လီရိုက်မယ်’

‘ကြည့် စိုးဘယ်တော့မှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကစားနည်းမျိုး သူ မကစားဘူး။ ကြီးရင် ယောက်ျားရှာလေးများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး’

‘ကြီးတော့လည်း နားလည်သွားမှာ ပေါ့ မိမိမ့်ရာ’

ညီမလေး တူမအကြိုက်လိုက်ပြီး စိုးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မြေပိုလေး ပေါ်မှာ ဂေါ်လီရိုက်နေရရှာသော်လည်း အစိုးကိုယ်တိုင်ပါ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကစားနေပါ၏။

စိမ့်စမ်းအေးက အေးအေးလူလူ နေတတ်သူမို့ ရောဂါသည် မေမေ့ကိုသာ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေသည် ။

‘စိုးထိုက်’ ‘စိမ့်စမ်းအေး’ ‘တူးတူးမာ’ ဟူသော ဤကလေး သုံးယောက်လုံးကို ဟာမစ်တစ်လမ်းဘေး ‘စိန်မေတ္တာရပ်ကွက်’ အတွင်းမှာ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည် ။ နေတာချင်းလည်း အနီးလေး။

စိုးမိခင် မသေဆုံးမီက ပိုမို စည်းလုံးကြသည် ။ နှစ်အိမ့်တစ်အိမ်လို နေကြပါ၏။ ယခု စိုး မိထွေးဒေါ်စိန်ကြည်နှင့် ဒီက မေမေတို့ က အထာချင်းမတူ၊ ဒေါ်စိန်ကြည်က ကိုယ့်ကိစ္စထက် သူများ အရေးအခင်းကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားသည့်သူ။

ဘယ်သူ ဘာဝတ်ပြန်ပြီ။ ဟိုအိမ်က လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြသတဲ့ ။ ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမ ဘော်လီကိစ္စ က စပြီး စကားများကြတာလို့ စသည့် သတင်းအတိုအထွာမှ အစ စပ်စုသည့် မိန်းမ။

အိမ်ရှင်မချင်း အထာမတူ၍ အနေတန်းသွားကြသော်လည်း ကလေးများကမူ စည်းစည်းလုံးလုံး မခွဲမခွာ အရင်အတိုင်း ပါ။

ဒေါ်ခင်တင့်သည် အမိမဲ့သားလေး စိုးကို သားရင်းလေးလို ချစ်၍ စိုး

ကလည်း သည် အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းတော့။

စိုးထိုက်နှင့် စိမ့်စမ်းအေးမှာ မတိမ်းယိမ်း ရွယ်တူမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သိပ်ချစ် ၊ သိပ်ညှာကြသည့် သူငယ်ချင်းများ အဖြစ် အမြဲ တတွဲတွဲ နေကြသလို...

သူတို့ ထက် လေးနှစ်ကျော်ငယ်ပြီး သိပ်ဆိုးသော ညီမလေး၊ တူးမာ အပေါ်တွင် လည်း နှစ်ယောက်လုံးက မနွံတာ ခံကြ၊ ညှာတာကြ၊ အလို လိုက်ကြနှင့်..

တူးမာ... နဲ့ ဆိုး ဆိုးသမျှကို ခံနိုင်ရည်ရှိကြသော လိုက်လျောပေးနိုင် လွန်းသော ထိုနှစ်ယောက်ပါ။

စည်းလုံးချစ်ခင်ခြင်းများ စွာဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ နေခဲ့ကြရ သော...

‘ငယ်ဘဝလေးများ’

အတွင်းသို့ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော ကံကြမ္မာ မုန်တိုင်း တစ်ခုသ ည် ဤကလေးငယ်များ ၏ ဘဝအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်ခဲ့လေပြီ တည်း။

အခန်း (၃)

‘သမီးကြီး လာပါဦး’

မေမေ့အသံသည် ဖျော့တော့လွန်းလှသည်။ ။

လှမ်းလာသော လက်တွင် အသားစိုင်းတို့ မရှိ။ အရည်သည် သာ အရိုးမပေါ်အောင် ဖုံးအုပ်ထားတော့သည်။ ။

‘မေမေ သမီးကို သိပ်အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိလို့ ’

‘ပြောပါ မေမေ’

‘ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ ။ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ နော် သမီး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

‘ဒီကိစ္စ သမီး ဖေဖေတောင် မသိဘူး’

ဆေးရုံခုတင်ပေါ်မှ ဒေါ်ခင်တင့်သည် မောလျနွမ်းဟိုက်စွာ သူ့စကားကို ဆက်ပါ၏။ စိမ့်စိမ့်အေးက အသက်ပင် မရှူရဲ.

‘တူးမာလေ... တူးမာဟာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဘာဖြစ်လဲ မေမေ’

‘သမီး ညီမလေး မဟုတ်ဘူး ’

‘ဟင် ဘာလဲ မေမေ’

‘သူ့ မေမေသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး ’

‘အို’

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး၏ ခုတင်ပေါ်တွင် ဖြစ်ပါ၏။

မေမေအခြေအနေမကောင်းတော့ကြောင့် စိမ့်စမ်းအေးတို့ ကြိုတင် သိနှင့်ခဲ့ကြပါပြီ။

မေမေ၏ ပြောစကားများကို မည်သို့သော ပြန်ကြားချက်မျိုးဖြင့် တုံ့ပြန်ကြရမှန်း စိမ့်စိမ့်အေးမသိ။

‘မေမေ မိဘ ရှိတုန်းကတော့ တောမှာ ပဲ အမြဲကလေးသွားမွေးတယ်
,

စိမ့်စမ်းအေးရော အဖတ်မတင်ဟု ဆိုသော ယောက်ျားလေးနှစ်
ယောက်ကိုပါ ဝါးခယ်မမြို့အပိုင် ပြင်စလူ ရွာလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည် ။
မေမေ ဇာတိရွာလေးပါ။ ဤအကြောင်းများကို
စိမ့်စမ်းအေးသိပြီးသားပါ။

‘နောက်ဆုံး သမီးထွေး မွေးတုန်းက မီးထွက်တဲ့ နေ့မှာ ဆုံးသွားတယ်။
တူးမာကိုလည်း ရန်ကုန်က အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က အမေတို့
ရွာမှာ လာမွေးတယ်။ သူက နို့မထွက်ဘူးတဲ့ နို့ရည်စက်လက်နဲ့ သမီး
ထွေးလေးကို နှမြောမဆုံးဖြစ်နေတဲ့ မေမေဆီကို တူမာရောက်လာတယ်
။ သူက ဆယ့်လေးရက်သမီး မီးထွက်မီးဝင် ခေါ်တာပေါ့’

‘မေမေ မောနေတယ်။ စကားဖြည်းဖြည်းပြောလေ မေမေ’

ဒေါ်ခင်တင့်က ခေါင်းယမ်းရင်း ဆက်ပြောပါ၏။

‘နို့တိုက်ရင်း မေမေက သမီးစားလေး ရတယ်ဆိုပြီး သံယောဇဉ်နဲ့ ချ

စိန်တောပေါ့လေ။ ပြီးတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေ’

‘သူ့အမေဟာ ရန်ကုန်ပြန်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့ထက်ထက်ထိ ပြင်စလူရွာကို ပြန်မလာတော့ဘူး။ အဆက်အသွယ်မရှိတော့ဘူးတဲ့’

‘သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ သူတို့ ချိုးရိုးကရော မေမေ သူဌေးတွေလား’

‘ဆင်းဆင်းရဲရဲပါ။ အသားမည်းမည်းနဲ့ သိပ်မလှဘူး။ နာမည်က မလှကျော့တဲ့’

‘မလှကျော့’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကလွဲလို့ မေမေ ဘာမှ မသိဘူး သမီးကြီး’

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ရွှေကြိုးတို့ လက်စွပ်တို့ စတဲ့ သဲလွန်စလေးတွေ လာတွေ ပေးထားတာမိုးရော’

‘ဘာမှ မရှိပါဘူးကွယ်’

စိမ့်စိမ့်အေးမှာ ရင်ပေါ့လေမသားဟု မေမေနှင့်ရော၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဂလူးကို့(စ်) ဖျော်ထားသော ကရားကို မေမေ လက်ကမ်း၍ စိမ့်စမ်းအေး တိုက်ရပါ၏။

‘မေမေ ပြောချင်တာက’

‘အမောပြေမှ ပြောပါ မေမေရယ်’

‘သမီးကြီးဟာ မေမေ့ စိတ်အတိုင်း သိပ်အကြင်နာကြီး ရှာတယ်။ ဒီဇာတ်ကိုလည်း မြုပ်မသွားချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောပြတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ’

‘သမီးဖေဖေ မသိစေနဲ့ နော်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်’

‘ဪ အချစ်လျော့သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။ သူက မေမေ့ကို လိုက်ပို့ပြီး မေ
မေ ပြန်လာတော့ မေမေ့အမေက ရန်ကုန်လိုက်ပို့တယ်လေ။
ကလေးသွားမွေးတာ ကလေးပါလာတော့ သူသံသယမဖြစ်ဘူးပေါ့’

‘အင်းပေါ့’

‘တကယ်လို့ များ မေမေ သေသွားရင်လေ’

‘အို မေမေကလည်း မဟုတ်တာ’

‘မေမေ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါ သမီး’

စိမ့်စမ်းအေး ငြိမ်နေရပါ၏။

‘သမီးညီမလေးကို ဂရုစိုက်ပါကွယ်။ သွေးက ပြောသလား မသိဘူး။
သူ့အဖေက သိပ်မချစ်ဘူး’

ဖေဖေသည် သမီးကြီးကိုသာ ပိုချစ်ကြောင်း စိမ့်စမ်းအေးလည်း အ
သိပါ။

‘မေမေကတော့ ကိုယ်နို့တိုက်မွေးခဲ့ရတဲ့ ကလေး၊ ကိုယ့်ရင်သွေးနဲ့
အသက်ရှင်လာရှာတော့ အသနားပိုပြီး အသနားပိုပြီး အလိုလိုက်ချစ်ခဲ့
တာ သမီးအသိပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါ မေမေ’

‘အေး ဒီတော့ မေမေ မှာ ချင်တာ ဒါပဲကွယ်။ သူဟာ သမီးနဲ့ ဘာမှ မ
တော်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို ငဲ့ညှာထောက်ထားတဲ့ အနေနဲ့ သမီးညီမ
လေးအပေါ်မှာ သမီးတစ်သက်လုံး အလျှော့ပေးအလိုလိုက်ပါ။ ဖေးမ

ကူညီလိုက်ပါလို့ ပဲ မေမေ ပြောပါရစေတော့၊’

‘စိတ်ချပါ စိတ်ချပါ မေမေရယ် သမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီမလေး
ကို ပိုချစ်တာ၊ ညှာတာ မေမေ အသိပါ’

ဒေါ်ခင်တင့် ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြရှာသ
ည် ။

‘တူးမာ အမေရ ရက်စက်လိုက်တာ နော်’

‘ကြည့်ရတာတော့ ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ မိန်းမမျိုးထဲက မဟုတ်ဘူး သ
မီး။ သူ့ယောက်ျားလည်း ပါမလာဘူး။ တိတ်တဆိတ် လာမွေးတာလား
မသိဘူး’

‘မေမေ့ရဲ့ မေမေတွေ မသိဘူးလား’

‘သူ့အဒေါ်ဝမ်းကွဲကိုယ်တိုင်ကတောင် ဇစ်ဇစ်မြစ်မြစ် မသိလိုက်ဘူး’

‘ဟင်’

‘သူတို့ ချင်းလည်း အစက အဆက်အသွယ်မရှိလှဘူးတဲ့ ။ နောက်မှ
ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာတော့လည်း တောလုံးစံအတိုင်း စေတနာနဲ့ ဝို
င်းပြုစုကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ လူမလဲခင်ပျောက်သွားလိုက်တာ ဒီနေ့ထိပဲ’

‘မေမေကလည်း သိအောင် မစုံစမ်းဘူး။ အခုတောင် မေမေ့ကိုယ်
မေမေ စိတ်မချလို့ သမီးကြီးကို ဖွင့်ပြောရစ်ခဲ့တာ’

‘မေမေရယ်’

‘ညီမလေးကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါနော် သမီးကြီး’

‘စိတ်ချပါ မေမေ။ စိတ်ချပါ မေမေရယ်။ ညီမလေးအတွက် သမီး
အားလုံးကို အလျှော့ပေးပါ့မယ်’

အခန်း (၄)

‘တိတ်ပါတော့ မိမိမ့်ရယ်။ နင်တို့ က အများကြီး ပြုစုလိုက်ရပါသေးတယ်ဟာ။ ငါ့အမေ အဖြစ်နဲ့ နှိုင်းကြည့်ပါ’

စိုး၏ မိခင်သည် နှလုံးရောဂါနှင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်းပါ။ နှလုံးမှာ ဝေဒနာရှိနေမှန်း သိသာသော်လည်း ဈေးကြီးလွန်းသော ဆေးဝါးများကို မှန်မှန်မမှီဝဲနိုင်၍ ပါ ဟု စိုး သိခဲ့ရှာသည်။

‘တိတ်ပါဟယ်... နင် ငိုနေလို့ လည်း ဘာထူးတော့မှာ လဲ’

‘ငိုမယ်.... ငါသိပ်ချစ်တဲ့ မေမေအတွက် ငါ တစ်သက်လုံး ငိုနေမှာ ပဲ’

‘ဪ သူက မပြန်နိုင်မယ့် လမ်းကို သွားပြီပဲ။ နင့် မျက်လုံးလေးတွေ ငိုနေပြီ။ တိတ်စမ်းပါဟာ ငါ မကြည့်ရက်ဘူး’

စိမ့်စမ်းအေး မတိတ်။ ဆက်၍ သာ ငိုနေပြန်တော့ စိုးထိုက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ ။ ရှိုက်ရင်း ရှိုက်ရင်း ငိုနေသော စိမ့်စမ်းအေး၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးနေရာက သူပါရော၍ ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။ ။

သည် တုန်းက စိမ့်စမ်းအေးနှင့် စိုးထိုက်တို့ က ၇ တန်း။

စိမ့်စမ်းအေး ရယ်လျှင် သူကြည်၍ စိမ့်စမ်းအေး ငိုလျှင် သူပါ မျက်ရည်စိုရှာသော ချစ်သူငယ်ချင်းကို ဖက်ပြီး စိမ့်စမ်းအေး ဆက်ငိုမိတော့သည်။ ။

စိုးထိုက်က စိမ့်စမ်းအေးထက် တစ်နှစ်နီးပါးသာ ကြီးသည် ။ ဤရပ်ကွက်ငယ်လေးအတွင်းရှိ အိမ်နီးချင်းမှ ကလေးနှစ်ယောက်သည် လူမှန်းသိတတ်စာ အရွယ်ကပင် အတူယှဉ်တွဲ၍ တစ်ခါမှ မခွဲခဲ့ဖူးကြ။ နေတော့လည်း တစ်ကျောင်းတည်းမို့ သွားအတူ လာအတူ။

ယခုကျတော့ ဘဝပါ အတူတူ။ ‘အမိမဲ့’ ဆိုသော အဖြစ်ထက် လူ့ဘဝတွင် ဆိုးဝါးရက်စက်သော အဖြစ်အပျက်မျိုး မရှိပါ။ ကလေးငယ်တို့ ၏ လောကတွင် အထိရောက်ဆုံးပါ။

‘ဟင်...ညီမလေး လာ...လာ ကိုကိုစိုးပေါင်ပေါ်ထိုင်’

ငိုနေသော သူတို့ နှစ်ယောက်နားသို့ ယောင်လည်လည် နှင့် ရောက်လာ ရပ်ကြည့်နေသော တူးမာကို စိုးထိုက်က မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး သူပေါင်ပေါ်သို့ ဆွဲယူထိုင်စေပါ၏။

ယနေ့သည် ဒေါ်ခင်တင့် သေဆုံးပြီးသည် ၏ ရှစ်ရက်မြောက်နေ့၊ ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့ပါ။ ဝိုင်းကူသူများ လည်း မရှိကြတော့။ ဖေဖေ ‘ဦးမောင်လှိုင်’က ခွင့်မစေ့သေးသောလည်း ကိစ္စရှိ၍ မြို့ထဲသို့ သွားသည် ။

အိမ်တွင် သူတို့ သုံးယောက်တည်းသာ...

‘မငိုနဲ့ လေ... ညီမလေး’

‘ကိုကိုစိုးတို့ ငိုတော့ တူးမာလည်း ငိုချင်တယ်’

‘ကိုကိုတို့ မငိုတော့ဘူး။ ဟုတ်တယ် မိမိမ့်ရာ တိတ်ပါ။ ကလေးတောင် မျက်နှာလေးငယ်နေပြီ’

‘ကိုကိုစိုး’

‘ဟင်’

‘မေမေက ဘာဖြစ်လို့ များ သေသွားရတာလဲ။မေမေ ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲနော်’

တူးမာ၏ စကားကို ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ကြ။ စိုး၏ ပေါင်ပေါ်မှ တူးမာကို စိမ့်စမ်းအေးက ဆွဲယူလိုက်ပြီး တအား ဖက်ထားရင်း...

‘ညီမလေး ညီမလေးရယ်’

သူမိခင်ရင်း အထင်ဖြင့် သူလည်း လွမ်းဆွတ်တသနေရှာပါလားဟူသော အသိစိတ်ကြောင့် စိမ့်စမ်းအေးရင်မှာ နင့်သွားသည်။ ညီမလေးသို့ သနားစိတ်နှင့် မေမေသို့ လွမ်းဆွတ်စိတ်တို့ ရင်မျှ ရောထွေးပါလာ၏။

စိုးပေါင်ပေါ်မှ ကိုယ့်ရင်ခွင်တွင်းသို့ ရောက်လာသော တူးမာကို စိမ့်စမ်းအေးမှာ နစ်နစ်နဲနဲ ပွေ့ပိုက်လိုက်မိသည်။

‘ညီမလေးကို ဂရုစိုက်ပါနော် သမီးကြီး’

မေမေ၏ မှာ စကားကို နားဖြင့် မကြား အသည်းနှလုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားလာမိသည်။

တူးမာသည် အလွန်ဆော့၍ အလွန်ဆိုးသည် မှ လွဲလျှင် မိသားစုပေါ်၌ သိပ်ချစ်တတ်ရှာသော ကလေးပါ။ အစ်မကိုလည်း ဆိုးမယ့်သာ ဆိုးနေသည်။ အပျောက်ကို မခံ၊ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်ပါ၏။ ယခု အမိမဲ့ ညီအစ်မ၏ ငိုယိုမှုများကိုကြည့်ပြီး..

‘တိတ်ကြပါ။ နင်တို့ ညီအစ်မ ငိုတော့...’

စိုးက သူ့မျက်လုံးကို လက်ခုံနှင့် ပွတ်ရင်းပြောသည်။ သူ့စကားက မဆုံး စကားနှင့်မဆက်၊ အငိုနှင့်ဆက်သည်။

စိမ့်စမ်းအေး စိုးကို သနားသွားသည်။ သူတို့ ညီအစ်မအတွက်သူပါ
ဝိုင်းငိုနေရရှာပါလားဟူသော အသိဖြင့် မျက်ရည်ကို အရင်သုတ်သည်။ ။
ပြီးတော့ တူးမာ၏ မျက်နှာလေးကို မော့ယူပြီး မျက်ရည်များ သုတ်ပေးရ
င်းက...

‘တိတ်ပါ ညီမလေးရာ ... တို့ က ငိုတော့ စိုးပါ ဝိုင်းငိုနေရတယ်’

‘ကိုကိုစိုး တူးမာတို့ နဲ့ လာနေပါလားဟင်’

‘အေး ကောင်းသားပဲ စိုး’

‘ငါလည်း နေချင်တာပေါ့ဟာ။ ငါ့အဖေက ဘာပြောဦးလဲ မသိဘူး’

‘ဘာပြောပြော ဒီမှာ နေချင်တယ်လို့ ပြောပေါ့’

‘တို့ က ကလေးတွေပဲ ရှိသေးတာ’

‘ဟင်... ကိုကိုစိုးက ခုနစ်တန်းတောင် ရောက်ပြီ။ လူကြီးဖြစ်ပါပြီ’

‘တူးမာ နင်က ကြည့်တော့သာ လူကြီးပေါ့။ စိုးက ခုမှ ဆယ့်လေးနှစ်
ရှိသေးတာ။ သူ့အဖေ နေခိုင်းမှ နေလို့ ရမှာ ပေါ့ဟဲ့’

‘ဘယ်အရွယ်ကျမှ တူးမာတို့ ကိုကိုစိုးတို့ နေချင်သလို နေလို့ ရမှာ
လဲဟင်’

တူးမာ၏ လွယ်လွန်းသော ပုစ္ဆာကို စိုးရော စိမ့်စမ်းအေးပါ မဖြေတ
တ်နိုင်ကြပါ။

ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ဘယ်သောအခါမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိလေမည်ဆိုသ
ည် ကိုလည်း သူတို့ မသိကြ။ စိမ့်စမ်းအေးက ကြုံ၍ မတွေးတတ်နိုင်။
စိုးကတော့...

‘ငါကတော့လေ.... စာအပြတ် ကြိုးစားနေတာ။ ဆယ်တန်းမြန်မြန်

အောင်ချင်လို့ အောင်ရင် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်’

‘နင် တက္ကသိုလ်မတက်ဘူးလား’

‘ဘွဲ့တော့ လိုချင်တာပေါ့ မိမိမ့်ရာ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ငါဘယ်
တော့မှ တက္ကသိုလ် မတက်ဘူး’

‘နင်က သိပ်စာတော်တာပဲ’

‘စာတော်တာ ကူးတတ်ရင် ကောင်းမှာ ပဲနော် မမ’

‘ဘာပြောတယ် တူးမာ’

‘ဪ ဟို မျက်စိနာရင် ကူးတတ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲ့လို ကိုကိုစိုး
ဆီက ကူရင်ကောင်းမှာ ။ခုတော့ တူးမာက သင်္ချာဆို ဘဲဥချည့်ပဲ ရတယ်’

စိမ့်စမ်းအေးရော စိုးပါ ပြိုင်တူ အသံထွက်၍ ရယ်မိကြသည် ။

တူးမာက သိပ်စာညံ့သည် ။ ဘယ်လိုသင်ပေး၍ မှ မရ။ တခြားနေရာ
မှာ ဖျတ်လတ်ပါလျက် စာနှင့်ပတ်သက်လျှင် လုံးဝ သင်မရ၊ စိတ်မဝင်
စား။

ယခုသူပြောပုံလေးကြောင့် စောစောဆီက ရင်မှ ပရိဒေဝများကို စိုး
ရော စိမ့်စမ်းအေးပါ ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင်နှင့် ရယ်မောမိလျက်သား။

ဪ...

ကလေးငယ်တို့ ကမ္ဘာတွင် ...

ဝမ်းနည်းစရာရှိ ချက်ချင်း...

ဝမ်းသာစရာရှိတော့လည်း ချက်ချင်း...။

ရယ်လွယ်စေ....

ငိုလွယ်စေသော ...

ယိမ်းယိုင်တတ်သည့် ခံစားမှုများ နှင့်ပါလား...။
